

Základní škola a Mateřská škola Břeclav, Kpt. Nálepky 7, p. o.

scénář k reportáži: Vzpomínky na divoký odsun z Brna pohledem paní Vaňkátové

autorky: Barbora Casková, Bára Kytková

spolupracovali: Jan Šmída, Eliška Mitričová, Tomáš Gorčík a Mgr. Bohumíra Struhárová

9. května 2019

Bára K: Než jsme se sešli s paní Vaňkátovou, nikdo z nás netušil, co vše se dozvíme. Paní Alice ve svých pěti letech na vlastní kůži zažila odsun Němců z Brna. Chybělo jen málo a ani ona, ani celá její rodina tu dnes nebyla. Její příběh jsme začali prožívat spolu s ní.

pamětnice paní Vaňkátová: Přišli nějací komisaři, to já jsem byla děcko a jen jsem koukala a mluvili s tou moji druhou maminkou, řekli, že máme si vzít jídlo na 2 dny a to nejdůležitější, a že jdeme do skupiny s odsunem, tak zvaným.

Barbora C: Paní Alice se narodila v roce 1940 v Šumicích u Pohořelic do národnostně smíšené rodiny Ernesta a Marie Pfefferových. Ještě jí nebyl ani rok a její maminka zemřela při bombardování. Otec Němec se zanedlouho znovu oženil a přestěhovali se do Brna. Zde malá Alice vyrůstala. Konec války ale pro Němce znamenal vyhnání z jejich domovů.

Bára K: Jako pětiletá holčička nechápala, co se děje. Vzpomíná na svou panenku, kterou si chtěla vzít s sebou.

pamětnice paní Vaňkátová: Já jsem si ještě brala panenku, já jsem tam měla velkou hadrovou panenku, tu vidím jako dneska. Měla porcelánovou hlavu a ten komisař mně ji vzal z ruky u těch dveří a řekl, že panenka tam zůstane. Takže já jsem nenesla vlastně nic.

Bára C: Už večer se museli dostavit na určené místo a čekat. Všichni se báli, co se stane.

pamětnice paní Vaňkátová: Na těch slavnících jsme byli od večera do rána a čekali jsme, než nás ze všech domů v Černých polích kde jsem bydlela, seskupí. Ráno pro nás přišli, jídlo jsme u sebe měli a řadili nás na silnici do takové velké skupiny. Řekli, že nesmí nikdo na nikoho vyvolávat, nikdo odcházet z té skupiny a až dají povel, že prostě ta skupina půjde.

Bára K : S minimem jídla a pití, bez odpočinku a popohánění vojáky se vydali na cestu. Nevlastní maminka s babičkou si šeptaly, že pochodují do Rakouska, a to celou dobu pěšky. Bály se, že pětileté dítě takovou cestu neujde.

pamětnice paní Vaňkátová: Byli jsme jen kousek za Brnem, začali na nás ti komisaři křičet, že všechno položit a lehnout si do pole obličejem dolů. Já vím, že mamka mi tu hlavu tiskla silou dolů. Nevěděli jsme co je, vypadalo to jako bouřka, ale nebyla. To Němci když odjížděli tak co mohli tak chtěli zničit a ta letka letecká letěla ještě vybombardovat to Brno.

Bára C: Po celodenním pochodu se několik tisíc vysílených žen, dětí a starých lidí dopotácelo do Pohořelic. Tady pětileté děvčátko nečekaně zachránili starší pán s paní. Byli to pro ni neznámí příbuzní její vlastní matky, děda a babička.

Bára K: Záchrana z transportu byla ale bolestně vykoupená. Druhý den ráno se Alice s pláčem rozloučila s maminkou. Sledovala, jak máma odchází. Doufala, že se pro ni brzy vrátí. Už se ale nikdy neviděly.